
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Τῆ 27 παρελθόντος Μαρτίου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν Ἀθήναις ὑπερογδοηκοντούτης ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς Θεολογίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας Βασίλειος Ἀντωνιάδης. Καταγόμενος ἐξ Ἰντζέ-Σου τῆς Καππαδοκίας καὶ σπουδάσας τὰ μὲν ἐγκύκλια ἐν τε τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ καὶ τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης, ἀνώτερα δὲ μαθήματα θεολογίας καὶ φιλοσοφίας ἐν εὐρωπαϊκοῖς Πανεπιστημίοις, τὸ μὲν πρῶτον ἐδίδαξε θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ μαθήματα ἐπὶ τριετίαν ἐν τῇ ἐν Ἱεροσολύμοις Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ, εἶτα δ' ἐπὶ τέσσαρας συναπτάς δεκαετηρίδας ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ Χάλκης. Καὶ ἀμέσως μὲν μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀποφοίτησιν ἐξέδωκε τὸ De amittitia τοῦ Κικέρωνος μετὰ θαυμασίας μεταφράσεως εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἀξιολόγων ὑπομνημάτων, εἶχε δ' ἔτοιμον πρὸς ἔκδοσιν καὶ τὸ De Senectute τοῦ αὐτοῦ. Φοιτητὴς δ' ἔτι ὢν ἐν Γοττίγγῃ συνέγραψε λατινιστὶ πραγματείας περὶ τῆς ἀνθρωπολογίας τοῦ Ἰουστίνου, ἣτις καὶ ἐβραβεύθη ταύτης μετάφρασιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλοπονήσας ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ἐνταῦθα ἐκδιδομένῳ «Ἀρχεῖφ Φιλοσοφίας» ὁ Γυμνασιάρχης κ. Ξενοφῶν Λαμπρίδης. Ἐβραβεύθη ἐπ' ἴσης καὶ ἡ ἐπὶ διδακτορικῇ διατριβῇ αὐτοῦ (ἐν Λειψίᾳ) περὶ Θωμᾶ τοῦ Ἀκινάτου («Die Staatslehre des Thomas von Aquina») καὶ τοῦ Μαριάνα. Φιλοπονώτατος ὢν καὶ συστηματοποιῶν μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας τὰς παραδόσεις αὐτοῦ ἐξέδωκε τῇ συνδρομῇ τῶν πολυαριθμῶν αὐτοῦ μαθητῶν, ἐν οἷς καὶ σύμπασα ἡ σύγχρονος ἱεραρχία τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, Ἐγχειρίδιον Ἱερᾶς Ἑρμηνευτικῆς (Κων)πολις 1921 ἐκ σελ. 142), Ἐγχειρίδιον κατὰ Χριστὸν Ἠθικῆς εἰς δύο τόμους (Κων)πολις 1927 (τόμ. Α' Γενικόν, Β' Εἰδικόν), Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας εἰς τόμους τρεῖς. Τελείως ἔτοιμα πρὸς ἔκδοσιν εἶχε Λογικὴν, Ψυχολογίαν, Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Παλ. Διαθήκην καὶ Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην. Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν ἐδημοσίευσεν ἐν συνεχείᾳ ἐν τῷ προμνημονευθέντι Ἀρχεῖφ Φιλοσοφίας (1930). Ἄλλας ἐπὶ διαφόρων θεμάτων ἐπιστημονικὰς πραγματείας

ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ «Ἀρχεῖῳ Φιλοσοφίας» τῆς Λειψίας, ἐν τῇ «Ἐκκλησιῇ Ἀληθείᾳ», ἐν τῷ «Καλῷ Ποιμένι» καὶ τῇ «Ὁρθοδοξίᾳ» Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐν τῇ «Θεολογίᾳ», πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁποίας κατ' αὐτὴν τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου αὐτοῦ διεβίβαζε προσθήκας εἰς τὴν ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τινος δημοσιευομένην μετάφρασιν τοῦ Ἰωὺ ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ. Αὐτοῦ δ' ἔργον ὑπῆρξεν ἡ «ἐγκρίσει τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» γενομένη τῷ 1904 ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἐν Κωνσταντινουπόλει κριτικὴ ἔκδοσις τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ περὶ ἧς εἰσῆγγελσις εἶχεν εἰς αὐτὸν ἀνατεθῆ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας ἧς ἀπετέλεσε μέλος μετὰ τῶν ἀειμνήστων μητροπολιτῶν Σάρδεων Μιχαὴλ καὶ Σταυρουπόλεως Ἀποστόλου· πρὸς φιλοπόνῃσιν τῆς ἐκδόσεως δ' Ἀντωνιάδης ἐδαπάνησεν ἑξαετίαν ὄλην ἀντιβάλλον τοὺς πολυαριθμούς χειρογράφους κώδικας πρὸς «τὴν κατὰ τὸ ἐνὸν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀρχαιοτέρου κειμένου τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, καὶ μάλιστα τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως».

Ὁ ἀειμνήστος Βασίλειος Ἀντωνιάδης ὡς ἐπιστήμων ἦτο βαθὺς ἐρευνητὴς τῶν πηγῶν, ὀξὺς τὴν κρίσιν, ἐμβριθὴς, μελετηρότατος καὶ ἄγαν ἀκριβολόγος· ὡς διδάσκαλος διεκρίνετο διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς διδασκαλίας, τὴν ἡρεμὸν μεταδοτικότητα καὶ τὴν προσῆγῃ πρὸς τοὺς μαθητὰς σοβαρότητα· ὡς ἄνθρωπος δὲ ἦτο τύπος μελιχίου εὐπροσηγορίας καὶ ἡμέρου ἤθους. Μεστὴ ἀτύφου σοφίας ἐν ὀρθοδόξῳ φρονήματι ἠθικὴ προσωπικότης.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ